

RĂZBOINICII MAREELOR

RĂZBOINICII MAREELOR

CATHERINE DOYLE

EDITURA
UNICART

Pentru Jess

PROLOG

Într-o dimineață geroasă de iarnă, în apele unei insule date uitării, o sirenă înota departe de casă. Ceața plutea asemenea unui văl peste mare, fără să i se desprindă de piele când ieși la suprafață: întâi apărură o coroană din coral și os, apoi niște ochi galbeni, mari cât luna. Curbura maxilarului îi era traversată de o cicatrice palidă.

Rămase neclintită în apă.

La țărmul oceanului văzu un băiat care stătea în picioare. Îi adulmecă sarea marină din sânge. Se linse pe buze.

„Îmblânzitorul de furtuni.“

Își aducea aminte de el.

Băiatul ținea ochii închiși și expira norișori de abur. Întinse mâna și degetele-i dansară deasupra apei. Preț de o clipă, rămase complet împietrit. Apoi, o tuse violentă îi zdruncină trupul, ca și cum din el încerca să scape ceva. Deschise ochii brusc și spaima i se împleti în sprâncenele încruntate.

„Magie.“

Sirena se apropie ușurel. Soarele se cățăra pe un cer de fildeș și, în curând, insula avea să se umple de oameni care-și făceau de lucru pe faleză, de mașini trezite la viață și de vitrine care se aprindeau precum felinarele. Nu ar fi trebuit să fie aici, atât de aproape de mal... atât de aproape de glasul care, în ultima vreme, o chema în șoaptă cu toată profunzimea de care era în stare. Numai că venise oricum, așa, ca să-l privească pe băiatul ce o clintise pe Morrigan din somnul cel de veci.

După toți acești ani, el venise, în sfârșit.

Băiatul gemu, în timp ce, din vârfurile degetelor, îi țâșni o scânteie. Trase un șut unui bulgăre de alge în apă.

- Haide! Haide, tâmpenia naibii!

„Magie captivă.“

Sirena se încruntă. Timpul se scurgea. Percepea bezna unduindu-se sub orizont, umflându-se asemenea unui ocean în sine, în vreme ce-și croia drum prin lume. Către insulă. Către băiat. Acest băiat.

„Nesocotitul de Dagda. Ne va duce pe toți spre ruină.“

Băiatul ridică o piatră și o aruncă în aer. Sirena îi urmări arcul descris, strângându-și buzele în timp ce o văzu căzând cu un „pleosc“ chiar lângă capul ei.

O clipă... două... și apoi el se trezi la viață. Se năpusti spre ea împrășcând cu apă în jurul

gleznelor, apoi în dreptul genunchilor și apoi al șoldurilor.

Sirena ezită o fracțiune de secundă, înainte să-și vină în simțiri. Plonjă sub următorul val și coada i se făcu nevăzută într-o sclipire de argint pârjolit.

„Nu acum“, își spuse în sinea ei, întorcându-se ca o săgeată în adâncuri. „Nu încă.“

Aveau de așteptat. Fie ruina, fie Chemarea Mareelor.

Oricare apărea mai întâi.